SKANDINAVIENS STJERNE

SAA endte da den mørke Tid,
Om hvilken Daniel fortalte,
Da Mulmet Himmellyset kvalte,
Og kun til Løgn man satte Lid,
I hvilken Himlen var tillukket,
Og Kirkens Lys var rent udslukket,
Og Præstedom, Prophet og Seer,
Blandt Verdens Børn ej fandtes mer.

Men nu er Retten atter sat
Paa Jorderig med Himmelmagten,
Alt efter Evangeli-Pagten.
Og Lyset kom i Tidens Nat.
Den Gamle ud af Dages Rige,
Oprettes nu, trods Helveds Krige
Og Mørkets Hævn og Præstelist,
Paa Sandhedsklippen Jesus Kris.

INDHOLD:

Fred. *Orson B. West* 134
Guds Personlighed. *Matthias F. Cowley* 135
Hvad I ikke have gjort 136
Efteraarskonferencerne 137
Konference paa Filippinerne 138
Tilstanden i Milleniet. *Joseph Fielding Smith* 142
En Indianerdrengs Eksempel. *Richard P. Evans* 143
Det havde været et godt Møde 145
Besøg til Søndagsskolerne i Danmark. *Carlos E. Andersen* 146
Landet rundt 147
Søndagsskolen 148

SEPTEMBER 1945 | 94. AARGANG | NUMMER 9

FRED

Medens disse Linier skrives, er Meddelelsen om Japans Kapitulation indløbet, og alle andre Følelser maa vige for denne ene: Freden er en Kendsgerning. Vi føler stor og dyb Taknemmelighed over, at de vanvittige Ødelæggelser nu hører op. Vi mindes med Ærbødighed de uhyre Ofre af Menneskeliv, som de forenede Nationer har maattet ofre for at knuse det nazistiske Voldsherredømme. Menneskerettighederne maa nu atter sættes i Højsædet. Vi er specielt lykkelige over, at vore mange amerikanske Brødre nu forskaanes for yderligere Krigshandlinger mod en grum Fjende som den japanske.

Indenfor Kirken er der ogsaa sket store Begivenheder i de sidste seks Aar, i Maj i Aar døde Præsident Grant, og George Albert Smith efterfulgte ham som Kirkens øverste Leder. Den bedste Maade vi kan fejre Freden paa er ved at holde Kirkens Standard højt og bringe vort Liv i Overensstemmelse med Evangeliets Forskrifter. Gør vi det, er vi Mennesker, der elsker Livet og alt levende, som søger Udvikling og Lærdom, og som i Hjerterne har Loven skrevet.

Men trods Fred og Glæde vil Profetierne i de hellige Skrifter dog opfyldes, da der endnu mangler en Del i saa Henseende. Vi kender dem alle og ved, at denne Kundskab er en Opfordring til os om at holde ud og have Opmærksomheden henvendt paa Tegnene for Kristi herlige andet Komme. Kristus vil komme til sin Kirke, og dens Præstedømme vil derfor komme til at indtage en vigtig Plads ved denne Tid. Og da kommer den virkelige Fred, naar Kongernes Konge og Herrernes Herre retmæssigt overtager Besiddelsen af denne vor forpinte og plagede Jord. Derfor lad hver Mand beskikke sit Hus og tjene Herren af al Magt, saa at vi er rede, naar Raabet lyder, ja rede til at følge Kirken i alle Forhold. Store Begivenheder er nær for Haanden; lad os agte paa Kirkens Raad og Lærdomme. Lad os aldrig tvivle, aldrig tabe Modet, selv om det af og til kan se sort ud. *Dette Værk er Herrens Værk, solidere Grund at bygge paa har ingen Mennesker. Herren lever. Hans Profeter er her paa Jorden i Dag. Lyt til med aabne Sanser.*

Orson B. West

GUDS PERSONLIGHED

af Ældste Matthias F. Cowley.

Den almindelige Ide om Guddommen, som den kristne Verden har antaget, er denne: „At Gud er uden Legeme, Dele eller menneskelige Tilbøjeligheder." De sidste Dages Hellige ved derimod, at vor himmelske Fader har et Legeme af Kød og Ben, og at vi som Mennesker er skabt i hans Billede. Denne Tro er baseret paa Aabenbaring fra Gud til Menneskene baade i gamle Dage og i den sidste Tid. Der findes ingen Modsigelse hos de gamle Profeter. Gud sagde: „Kom. lad os gøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse — — og Gud skabte Mennesket i sit eget Billede, ja, efter sin egen Lignelse skabte han ham. Mand og Kvinde skabte han dem." — I. Mos. 1: 26.

Nogle forklarer, at denne Skabelse bare skal forstaas paa en moralsk Maade; men en saadan Tanke har ingen Bund hverken i det allerede citerede Skriftsted eller i noget andet. Derimod er Skrifterne fulde af Beviser om, at Mennesket i Virkeligheden blev skabt i dets Skabers Billede. Vi læser om de gamle Patriarker, som talte med Gud Ansigt til Ansigt, og dette kunde umuligt lade sig gøre. om Gud er uden Legeme, Dele eller Tilbøjeligheder. Det ny Testamente er ligeledes fuld af Beviser om, at vor Paastand er fuldstændig rigtig. „Den, som har set mig, har set Faderen," sagde Kristus. Den samme Kristus laa i Bøn til sin Fader, hvilket beviser, at disse to Personer er helt adskilt fra hverandre, en Lærdom, som kun de Sidste Dages Hellige bekender deres Tro paa, og hvilken Sandhed kom til disse ved Aabenbaring gennem Profeten Joseph Smiths største Lærdomme. Da Stefanus blev stenet, siges det: „At han saa Jesus staaende ved Guds højre Haand." Paulus siger: „Ved Guds Naade — skulde vi se frem til det salige Haab og Aabenbarelse af den store Guds og vor Frelser Jesu Kristi Herlighed." En saadan Aabenbaring af en legemsløs Gud kan umulig ske. Alt dette overbeviser os om, at Gud har et Legeme af Kød og Ben.

Den storartede Aabenbaring, som Joseph Smith modtog fra Faderen og Sønnen beskriver han paa følgende Maade: „Og jeg saa to Personer, hvis Herlighed overgik al Beskrivelse,

Sluttes Side 136

Hvad I ikke have gjort . . .

„Sandelig, siger jeg eder: Hvad I ikke have gjort imod een af disse mindste, have I heller ikke gjort imod mig."

En af de Ting, man lægger Mærke til i Bibelen er, at saa mange kommer under Fordømmelse, fordi de ikke har talt, fordi de ikke har handlet, fordi de ikke har gjort noget. Det er mærkværdigt, Jesus skulde have brugt netop de Ord, som anføres, i Beskrivelse af Dommen. Har De lagt Mærke til, hvem det er, der er paa den højre Side, og hvem der er paa den venstre? De paa den høje Side er dem, der gjorde noget — som mættede de hungrige, gav et Bæger koldt Vand til den tørstige, klædte de nøgne, besøgte dem, der var syge og i Fængsel — der udrettede noget for deres Medmennesker. Der henvises ikke til Gerninger af nogen anden Slags.

Hvem er paa den venstre Side? Ikke Forbrydere i Ordets almindelige Betydning. Der siges intet om, at de havde været absolut ugudelige eller onde. Det er simpelthen dem, der ikke gjorde noget. De er fordømt, fordi de ikke udrettede noget, for ikke at have gjort noget som helst.

I Historien om Manden, der rejste fra Jerusalem til Jeriko og paa Vejen blev overfaldet af Røvere, der slog ham, tog hans Klæder og lod ham ligge paa Vejen halvdød, kommer der en Præst forbi og ligeledes en Levit. Hvad gør de? Intet. De berøver ham ikke for den sidste Rest af Klæder. De slaar ham ikke eller gør ham nogen anden Fortræd. De gaar simpelthen forbi paa den anden Side af Vejen og lader ham ligge, og dog er der ingen i hele Biblen, der bliver mere bitterligt fordømt af Folk i Dag end disse to.

Vi mindes et af Kiplings Digte, kaldet „Tomlinson". Tomlinson dør og kommer i den anden Verden, men bliver ikke modtaget nogen Steder. Der er ingen Adgang for ham hverken

---

staaende over mig i Luften. Den ene af disse pegede paa den anden sigende: „Dette er min elskelige Søn. Hør ham."

For dette Vidnesbyrd gav Joseph Smith sit Liv. Han havde set Faderen og Sønnen, og dette kunde han ikke fornægte.

her eller der. Hvorfor? Der er ikke saa meget ved ham, at han kan blive frelst eller fordømt. Han er blot en Skygge, et Ekko af andre Menneskers gode eller onde Gerninger. Og saa bliver han sendt tilbage til sit Hus i London for at se, om han kan udvikle sin Personlighed nok, saa det er Ulejligheden værd at gøre noget ved ham, enten i en god eller daarlig Verden.

Hvor meget ondt sker der ikke Personer, Ideer, Foretagender. ja store Bevægelser i Verden, blot fordi saa mange tier stille. som ikke taler for at forsvare Ret og Retfærdighed, som ikke har Frimodighed nok til at bære Byrden af Opposition og Ugunst. Folk er altid villige til at deltage i et Foretagendes Sukces. Men skal Verden gaa fremad, skal Ret, Sandhed og Kærlighed sejre, maa der findes Mennesker, der er villige til at arbejde, til at bære Byrder, til at kæmpe for Sagen i Begyndelsen, naar den er svag, og hjælpe den frem til Sejren.

Naar Religionen staar svagt i Dag, er det ikke fordi den ikke har vundet Sejren paa hver eneste Slagmark af Videnskab, Historie og Kritik. Grunden er de Tusinder af Mennesker, som er ligegyldige, som ikke taler, som ikke handler, som ikke udretter noget. Den Fordømmelse, som Titusinder af Mennesker gaar i Møde er: „Hvad I ikke have gjort."

Efteraarskonferencerne.

Efteraarets Distriktskonferencer vil blive afholdt saaledes:

København	21—24 September
Esbjerg	5—8 Oktober
Aarhus	12—15 Oktober
Aalborg	19—22 Oktober
Odense	28—29 Oktober

Vi haaber, at disse Konferencer maa blive bedre og større end nogensinde før. Tilrettelæg Arbejdet nu, saa at Resultatet vil vise sig ved fyldte Møder. Inviter alle Kirkens Venner og Bekendte med. Lad det være en Æressag for os alle, at faa mindst een Ven med. Vi haaber ogsaa, at *alle* Søskende fra Distrikternes forskellige Grene vil være til Stede. Gør Konferencesøndagen behagelig for alle vore tilrejsende Gæster.

Orson B. West
Missionspræsident.

Konference paa Filippinerne.

Mormonsoldater afholder det første Fællesmøde paa Øerne.

Nedenstaaende Brev blev modtaget af de Sidste Dages Helliges Soldaterkomité i Salt Lake City fra Feltpræst Reuben E. Curtis ved de væbnede Styrker paa Filippinerne og giver en Skildring af den første Konference af Sidste Dages Hellige, som antagelig er blevet afholdt der.

Kære Brødre!

Det er en Glæde at kunne give Dem en Rapport om de forskellige Gruppeledereres Virksomhed paa Filippinerne. Den Visdom og det Fremsyn, der fik Kirkens Autoriteter til at danne den Slags Organisationer blandt de væbnede Styrker kom klart til Syne allerede paa et tidligt Tidspunkt. Medens Kampene fremdeles rasede, begyndte der at gøre sig Tegn gældende i de bageste Linier, som et Slags magisk Avertissement, om de Sidste Dages Helliges Møder. Paa kort Tid var ni aktive Grupper i Virksomhed paa strategiske Punkter, og Mænd fra Hær, Luft og Flaade fandt Vejen til disse Steder, og Tilslutningen voksede. Ved en vis Lejlighed rejste jeg til en isoleret Del af Øerne for at besøge en Bataillon, der var ved at hugge Mahogni. Der var ingen Vej, der førte til Stedet. den eneste Adgang ver med Baad. Medens jeg var der, fandt jeg tolv Medlemmer af Kirken, som ikke havde haft Anledning til at være til Stede ved et Nadvermøde i fra et til tre Aar. Vi holdt et Møde og organiserede en Gruppe. Der kan ikke siges for meget om denne Ungdom, der giver saa megen af deres Tid og deres Arbejdskraft i dette store Arbejde.

Feltpræst Marsden Durham og jeg besøgte disse forskellige Grupper og foreslog at afholde en Konference. Vi blev modtaget med Begejstring, og et storartet Samarbejde begyndte. Konferencen blev afholdt Søndag den 18. Februar i „Palmernes Kapel" ved Kysten. 172 tjenstgørende (indbefattet tre Søstre) deltog i Konferencen fra alle Dele af Øen, mange havde rejst ca. 40 km. Vejret var ideelt, det var den første Søndag i seks Uger, hvor det ikke regnede. Dagen før Konferencen modtog jeg 150 Eksemplarer af „Improvement Era". Maaske faar jeg aldrig at vide, hvorfor saa mange blev sendt netop saa be-

lejligt. Jeg havde aldrig tidligere modtaget mere end to Dusin ad Gangen. De blev uddelt og modtaget med Glæde. Det var et inspirerende Syn at se en saa stor Gruppe rene, unge Mænd i Besiddelse af Guds Præstedømme og med et Vidnesbyrd i deres Hjerter om Evangeliet mødes sammen saa langt hjemmefra til Gudstjeneste og synge de gamle velkendte Sange. Vi følte alle de stærke Baand, der bandt os til vore kære, som vi var skilt fra med saa mange Mil. Vidste, at de ogsaa var forsamlet og sang de samme Sange til Lov og Pris og bad for vor Sikkerhed og snarlige Hjemkomst. Deres Tro giver os Styrke til at udføre vort „Job" og møde de Strabadser, som vi ved. vi maa igennem, før dette „Job" er udført. Fem Gruppeledere blev udtaget til at være Talere. Jeg tror ikke, der findes en anden Kirke i Verden, som paa maa og faa kunde vælge unge Mænd. der kunde staa foran en Forsamling og give saa inderlige og inspirerende Taler, som vi lyttede til den Dag. Dette er i sig selv et mægtigt Bevis paa Guddommeligheden af vort Arbejde og en Demonstration af de Velsignelser og den Vækst, som vi hver især modtager gennem Evangeliet.

Feltpræst Reuben E. Curtis præsiderede over Konferencen, der blev aabnet med Sangen: „Lad os synge om vor Frelse". Ældste James Grasse fra Wyoming holdt Bøn, hvorefter Forsamlingen sang: „Hav Tak for Profeten, du sendte". Feltpræst Marsden Durham fra Salt Lake City forklarede den virkelige Mening med Nadveren og henledte vor Opmærksomhed paa Ansvaret ved at deltage i den. Vor Nadversang var: „O, hvilken Kærlighed", og Nadveren blev administreret af Ældsterne Clarence Moss fra St. George, Utah og Clarence Hatch fra Los Angelos. Malvin Artly, der var blevet døbt, efter at han var kommet til Øerne fra Pensylvanien, spillede to nydelige Violinuddrag. Ældste Clyde H. Pomeroy fra Mesa, Arizona, var første Taler. Han fortalte om alle de Anledninger, han havde haft i Hæren til at fortælle om Evangeliet. Han sagde, han havde forklaret Evangeliet i tilfældige Diskussioner, i Samtaler med Venner og Bekendte, og til Soldater, naar de havde samlet sig i Teltene om Aftenen. Han sagde, at han havde større Muligheder og rigere Erfaringer i Hæren end i Missionsmarken. Han fortalte, hvordan „Verden" begyndte at modtage Mormonerne som normale Mennesker og advarede os

mod at sænke vor Standard for at møde deres i vor Iver efter at blive akcepteret i Verden.

Ældste Enos J. Carlsen fra Logan viste, hvordan Gud leder enhver Soldats Handlinger og Tanker, som søger ham og hans Hjælp, og fremholdt at medens mange Sandheder og gode Lærdomme er tilgængelige i alle sekteriske Kirker, saa omfatter Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige al Sandhed. Den har det gode, der findes i alle de kombinerede Religioner i Verden og desuden en Rigdom af længst glemte Sandheder, der er gengivet af Guds Profeter i vor egen Tid.

Ældste Don C. C. Kimball fra Salt Lake City talte over Emnet: „Den, der har evigt Liv, besidder enorme Rigdomme". Han paaviste, hvordan store Mænd fra Tidernes Begyndelse havde søgt uforgængelige, ubetalelige Gaver fra Gud. Han sagde, at Bibelen antagelig var den mest udbredte, men mindst læste Bog i Verden, at den var et litterært Skatkammer med Visdom, for det meste ubrugt og tilsidesat af Menneskene, og han citerede nogle af Salomons Visdomsord som Eksempler og paaviste derefter disse Visdomsords Gyldighed i vor Tidsalder.

Ældste Denmark C. Jensen fra Idaho brugte som sin Tekst Profeten Almas Ord i Alma 34: 33—35. Han talte om Nødvendigheden af Omvendelse i dette Liv, og sagde at Tiden nu var inde til at styrke vor Tro paa Gud og overvinde vore kødelige Fristelser, eftersom vor Overgang til Paradiset ikke vil forandre vore Hjerter, men at vi vil være underkastet den samme Aand, som vi underkastede os i dette Liv.

Ældste Delmar Layton, tidligere Biskop fra Arizona, var sidste Taler. Han dvælede meget ved, hvad der vilde ske efter Krigen, og hvordan vore nuværende Erfaringer i Hæren vilde faa Indflydelse paa vort fremtidige Liv. Han spurgte os, hvad vi gjorde nu for at forberede os til de Prøvelsens Tider, som ligger foran os. Han sammenlignede den moralske Standard i Hæren med vor egen og raadede os til at kultivere saadanne Egenskaber som Flid, Sindets Ligevægt og Respekt for Ejendom. Han raadede os til at arbejde haardt for vore Opgaver og yde fuld Valuta for den Betaling, vi modtog. Han bad os om at tilegne os gode Vaner i Tjenesten, saa vort Liv kunde berige gennem denne Erfaring, saa at vi kunde have noget af

Værdi at tage med os ind i vort Liv, naar vi vender hjem. Alle Talerne bar Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet.

Et Musikstykke blev spillet af Clifford Langstaff fra Pasadena paa Harmonika. Sangen blev ledet af Ældste John Owen fra Salt Lake City. Vor Afslutningssang: „O, du Zion i Vest" gav os alle en Del Hjemvé. Ældste Wallace Catrell fra Salt Lake City sluttede med Taksigelse.

Konferencen var en aandelig Fest, og vi følte stærkt Herrens Aands Tilstedeværelse. Mange gamle Bekendtskaber blev fornyet, og vi skiltes med Følelsen af, at vi havde faaet rigelig Betaling for vore Anstrengelser og bar i vore Hjerter fornyede Beslutninger om at efterleve Evangeliet efter bedste Evne. Hvis Forældrene til disse fine Mænd eller andre af deres kære Paarørende kunde have været til Stede, saa er jeg sikker paa, at deres Øjne vilde have været fyldt til Taarer og deres Hjerter have svulmet af Stolthed og Taknemmelighed for den Maade, deres Sønner efterlever Evangeliet paa.

En tidlig Opdragelse, et harmonisk Hjems Indflydelse og kærlige Forældres Omsorg vil i Sandhed lede et Menneske gennem hele Livet. Vi har i Hæren et Udtryk, der hedder: Giv Agt! Det betyder, at den ansvarlige Officer skal følges, til hans Opgave er fuldført. Et „Giv Agt" af Forældre med Hensyn til deres Børn er den største Sikkerhed for, at de vil vokse op tapre i Troen. Det er med en Følelse af Sorg, vi møder enkelte Mænd i Tjenesten, som har glemt deres Barnelærdom og har tilegnet sig Menneskers Ugudelighed. Som sædvanlig er dette Mænd, som ingen Fremgang har haft i Præstedømmet i deres Ungdom. Mange af dem føler sig ovenpaa og siger, at de ikke har Tid til den Slags Ting. Et eller andet Sted langs Vejkanten gik disse Sjæle tabt. Maaske havde en Fader for travlt til at „give Agt" for sin Søn, eller et Præstedomskvorum eller en Søndagsskolelærer ikke lagt Vægt nok paa sit Arbejde. Maaske er vi alle en Del skyldige, men jeg er sikker paa, at disse Sjæle er af stor Værdi i Guds Øjne, og at Menneskers største Ansvar bestaar i at opdrage de Børn, som Gud har givet dem i deres Varetægt her i denne dødelige Tilstand.

(The Church News, Marts 1945).

Tilstanden i Milleniet

af Ældste Joseph Fielding Smith.

Naar Kristus kommer, vil de Hellige, som er paa Jorden, blive levendegjort og optaget for at møde ham. Dette betyder ikke, at de, som lever i Dødelighed, paa den Tid vil blive forandret og gennemgaa Opstandelsen, for dødelige maa forblive paa Jorden til efter de tusinde Aar. En Forandring vil dog komme over alle, som er paa Jorden, de vil blive levendegjort, saa de ikke bliver underlagt Døden, før de er gamle. Menneskene skal dø, naar de er hundrede Aar gamle, og Forandringen skal blive pludselig til en udødelig Tilstand. Der vil ikke blive anlagt Grave i disse tusind Aar, og Satan skal ikke have Magt til at friste noget Menneske. Børn vil vokse op i Retfærdighed, uden den Synd og Fristelse, som der i Dag hersker i Verden. Selv Dyreriget skal erfare den store Forandring, for Fjendskabet mellem Dyrene skal ophøre, og „ingen skal gøre noget ondt, og ingen fordærve noget paa hele mit hellige Bjerg; thi Jorden er fuld af Herrens Budskab, som Vandet, der dækker Havets Bund." (Esaj. 11: 9).

For at forklare denne herlige Dag har Herren givet os følgende: „Og salig er den, som lever og har bevaret Troen, naar Herren kommer, dog er det ham beskikket at dø, naar han har opnaaet et Menneskes Alder; og Børn skal vokse, til de bliver gamle, og gamle Mennesker skal dø, dog skal de ikke slumre i Støvet; men de skal forandres i et Øjeblik. Og derfor prædikede Apostlene for Verden om de dødes Opstandelse." (P. B. 63: 50—52).

„Og paa den Dag skal Satan ikke have Magt til at friste noget Menneske. Og der skal ingen Sorg være; thi der er ingen Død. Paa den Dag skal et Barn ikke dø, før det bliver gammelt, og dets Levetid bliver som et Træs Alder. Og naar det dør, skal det ikke hensove (det vil sige i Jorden) men blive forandret i et Øjeblik og drages op fra Jorden, og dets Hvile skal være herlig." (P. B. 101: 28—31).

Esajas siger ogsaa, at Menneskets Alder eller Træets Alder er et hundrede Aar og tilføjer sit Vidnesbyrd:

„Der skal ikke mere derfra komme et Diebarn, som lever nogle Dage eller en gammel, som ikke fylder sine Dages

Sluttes Side 143.

En Indianerdrengs Eksempel

af Ældste Richard P. Evans.

Der kan læres mange værdifulde Ting af Indianeren, hvis man er opmærksom. Ved længere Samkvem med ham opdager man, at han er en meget intelligent Person med en dyb Koncentrationsevne. Skønt han kan se meget almindelig ud, indeholder han mange Visdomsord, som kan passe paa os alle. Følgende lille Historie er et Eksempel:

Sluttes Side 144.

Maal; thi en ung Mand skal den være, som dør hundrede Aar gammel, og hundrede Aar gammel skal den Synder blive, som forbandes." (Esaj. 65: 20).

„Paa den Dag, da Kristus kommer, skal de retfærdige, som har sovet i deres Grave, komme frem og optages for at møde ham midt i Himlens Pille, hvis de har holdt Herrens Bud, for de er Kristi Førstegrøde, de, som skal nedstige med ham først og de, som er paa Jorden og i deres Grave, som først blev optaget for at møde ham. Og alt dette ved Lyden af Guds Engels Basun." (P. B. 88: 98).

De, som saaledes bliver velsignet, er de, som har holdt Evangeliets Pagter. Det er deres Privilegium at møde Kristus ved hans Komme i Himlens Skyer.

Da vil Lignelsen om de ti Jomfruer blive opfyldt, og mange af Kirkens Medlemmer, som ikke har holdt Loven, skal findes uværdige paa den Dag. Efter den første Engels Basun skal en anden Basun lyde, og da kommer deres Forløsning, hvilket er Kristi ved hans Tilkommelse, der har taget Del i det Fængsel, som er beredt for dem, at de kan annamme Evangeliet og blive dømt ligesom Mennesker i Kødet. Disse vil være de, der ikke er saa værdige, at de vil blive oprykket for at møde ham. Da skal en tredie Basun lyde, og den skal kalde de Menneskers Aander, som skal dømmes og blive fundet under Fordømmelse. Disse modtager ikke Opstandelsen, heller ikke lever de igen, før de tusind Aar er omme. Og saaledes skal Kristi Regering indføres paa Jorden for et Tusindaar, da Ugudelighed skal være bandlyst fra Jorden.

„Paa det store Navajo Reservat var Sensommerens store Ni-Dages Ceremoni netop afsluttet. Det var det berømte „Yeabitchy" — et Ritual, som blev brugt for at helbrede de syge, ledsaget af stor Pomp og Pragt. Berømte Medicinmænd var kommet fra alle Kanter for at hjælpe til med at frembære Sangbønner og salve de syge med forskellige Urtesammensætninger idet de henvendte sig til en højere Person, meget lig den, Bibelen beretter om.

Nu var den aabne Prærie øde. De Hundreder af Vogne og Køretøjer var kørt hjem igen. Kun een af de kendte Medicinmænd var tilbage. Hans Hjem laa langt borte, og Forberedelserne til Rejsen havde forsinket ham lidt. Da han forlod Tømmerhytten og gennem Sandet gik hen til Hesten, som stod og ventede paa ham, steg i Sadelen og red mod Fjældene i Vest, forlod en rank og kraftig Dreng i ti-tolv Aars Alderen sin græssende Hjord og gik hen til Indgangen af den tomme Hytte. Hans skarpe Øjne opdagede Aftrykket af Medicinmandens Mokasiner i Sandet. Roligt, velovervejet fulgte han nøjagtigt den gamle Mands Spor. Denne mærkelige Handling fik mig til at spørge: „Hvorfor gør du det, min Dreng?" Drengen standsede, saa op med et Smil og svarede paa sit smukke, bløde Sprog: „Jeg gaar i en stor Mands Fodspor, en, som gør meget godt, saa mit Liv i min Manddom kan blive et Liv i Storhed, Tapperhed og Styrke."

Hvilket Eksempel til værdig Efterfølgelse! Aldrig i Verdens Historie siden Kristus var paa Jorden, har Vejen været saa klarlagt til at kunne lede os gennem Verdens Larm og Kaos til Sikkerhed og Lykke, som den er nu i denne Tidsalder. Vor Pligt er tydeligt vist os — — følge Sporene og vandre paa den rette Sti hver Dag, saa vore Medmennesker kan følge os. Sidste Dages Hellige siger til Verden: „I sin store Godhed og Visdom banede Gud for hundrede Aar siden Vejen hjem. Vil du vandre den med os?"

Det havde været et godt Møde. De tilstedeværende flokkedes omkring for at hilse paa de besøgende. En graahaaret og venligt udseende Søster stod stille og ventede „Har De tilhørt Kirken længe, Søster?" „Aa, ja, men—', hun tøvede, „jeg blev døbt i 1903." „Det er lang Tid siden." „Men ser De —" hun tøvede igen og tilføjede derefter, „jeg vilde gerne fortælle Dem min Historie." Her er den, som hun fortalte den:

„Jeg ønskede Sandhed, jeg ønskede den sande Religion; jeg vilde gerne slutte mig til Kristi sande Kirke. Jeg studerede Bibelen, men kunde ingen Kirke finde, der harmonerede med Lærdommene i den hellige Skrift. Saa jeg sluttede mig ikke til nogen Kirke. En Dag kom der en ung Mand til min Dør og gav mig et Skrift, der fortalte om Genoprettelsen i disse Dage af Jesu Kristi Kirke i sin oprindelige Renhed og Skikkelse. Jeg læste Skriftet og fik andre. Jeg havde til sidst fundet Sandheden. Min Overbevisning var næsten øjeblikkelig. Hele mit Liv havde jeg forberedt mig til dette Budskab, som den unge „Mormonældste" bragte. Jeg blev døbt, og Aandens Varme fyldte baade Sjæl og Legeme. Som jeg levede med i Kirkens Liv og lærte mere angaaende Evangeliet, brændte Vidnesbyrdet om dets Sandhed mere klart i mig. Siden min Daabsdag har jeg aldrig tvivlet paa Kirkens guddommelige Sandheder. Det er et fuldkomment System. Men, efterhaanden som jeg kom sammen med Ældsterne og Medlemmerne, opdagede jeg snart, at disse ikke var fuldkomne. Det undrede mig, at Sandheden ikke frembragte et fejlfrit Folk. Den onde drog Fordel af mit kritiske Synspunkt, saa jeg kunde se Svagheder ved Lederne og hos mine Brødre og Søstre. Jeg blev en, der fandt Fejl ved andre. Til sidst kunde jeg kun finde godt ved Evangeliet og iutet i mit Medlemsskab i Kirken. Vil De tro det! Den fejlfindende Aand blev saa fremtrædende i mig, at jeg udskilte mig fra Kirken. I tolv lange Aar havde jeg intet med Kirken eller dens Medlemmer at gøre og udførte ingen af mine Pligter som Medlem. Det var lange, lange Aar — aah saa lange! Jeg vidste

hele Tiden, at Evangeliet var sandt, og jeg hungrede efter de Velsignelser, et aktivt Medlemsskab i Kirken bringer. Da gik jeg i Rette med mig selv. En Dag kom jeg tilbage til Kirken, ydmyget; og siden har jeg trofast udført det Arbejde, der er blevet forlangt af mig, og som jeg søger efter det gode i Medlemmerne af Grenen, som jeg tilhører, har jeg fundet, at mine Brødre og Søstre er de vidunderligste Mennesker. Jeg kan ikke længere se deres Fejl, og hvor har alt forandret sig for mig! Det er nu tolv Aar siden jeg kom tilbage — de lykkeligste tolv Aar i mit Liv. Og hvis De ikke ved det, kan jeg fortælle Dem, at de Mennesker, De har hilst paa i Aften, er de bedste Mennesker i Verden. Jeg vilde ønske, at jeg kunde blive lige saa god, som de er. Men naar jeg bliver spurgt, hvorlænge jeg har staaet i Kirken, kommer de tolv mørke Aar, hvor jeg var adskilt fra Kirken, frem i min Erindring, og jeg tøver med at svare. Og, Broder, vær saa venlig at fortælle Medlemmerne, hvor de kommer hen, ikke at se efter andres Svagheder, men søge efter deres Dyder. At finde Fejl bringer kun dybe Sorger; det er Djævelens egen Maade at ødelægge Sjælefreden paa. Den højeste Lykke gives os, naar vi ser efter det gode, og det tvinger det onde fra vore Hjerter. Bed dem om ikke at finde Fejl."

Som denne gode Kvinde lykkeligt blandede sig med Forsamlingen, opstod den Tanke: „Hvilken udmærket Prædiken"!

Besøg til Søndagsskolerne i Danmark.

Søndagsskolens Hovedbestyrelse havde i Juli Maaned Anledning til at besøge samtlige Skoler i Landet ved Broder N. P. Arendtsen, 2. Raadgiver i Hovedbestyrelsen. Broder Arendtsen besøgte ogsaa Randers og Silkeborg, hvis Søndagsskoler desværre er lukkede paa Grund af Lokalemangel. Vi haaber dog, at dette er rent midlertidigt, og at vi atter kan aabne disse Skoler under gode Forhold.

Broder Arendtsen glædede sig over de gode Tilstande, der herskede i Søndagsskolerne. Han havde desuden Lejlighed til at drøfte aktuelle Problemer med samtlige Bestyrelser. Vi haaber og tror, at Besøget har været til Glæde for jer derude, ligesom det har været for os. Vort Maal har altid været og

vil altid være et inderligt Samarbejde med alle til Fordel for Søndagsskolernes Trivsel i Danmark.

Vi opmuntrer alle til at hjælpe os, særlig Søndagsskolernes Bestyrelser, og I kan hjælpe os med Forslag og uselvisk Kritik.

Carlos E. Andersen.

LANDET RUNDT.

Vejle: Den 19. September fylder Johannes Sørensen 85 Aar. Vi ønsker vor aldersstegne Broder hjertelig til Lykke og nedbeder Guds rigeste Velsignelser over ham i hans Livsaften.

København: Ved en beklagelig Fejltagelse er Søster Betty Sørensens 75 Aars Fødselsdag d. 24. Maj ikke blevet omtalt. Vi undskylder Forglemmelsen og benytter Lejligheden til at ønske Søster Sørensen hjertelig til Lykke.

København: Søster Selma Harboe fejrer den 16. September sin 75 Aars Fødselsdag. Vi ønsker Fødselsdagsbarnet hjertelig til Lykke.

Aalborg: Den 21. September fylder Søster Johanne Bendtsen 60 Aar. Vi ønsker hjertelig til Lykke paa Højtidsdagen.

Hjørring: Søndag d. 12. August havde Grenen den store Glæde at have Besøg af Aalborg Sangkor, som sang flere udmærkede Sange. Ældsterne Jens Olsen, Emil Sandberg og Henry Løjborg talte.

Hjørring Søskende udviste stor Gæstfrihed overfor de tilrejsende. Aalborg takker for al Venlighed.

Aarhus: Ældste Ernst N. Jensen fejrer den 7. September sin 70. Aars Fødselsdag. Broder Jensen er ivrig for at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Guddommelighed, blev Medlem af Kirken 16. Februar 1899 og har altid været og er aktiv i Kirkens Arbejde, har bl. a. været Forstander for Aarhus Gren. Vi ønsker ham gennem Stjernen hjertelig til Lykke. F.T.

Odense: Ældste Anders Peter Andersen, Palleshave, fejrede den 30. August sin 70 Aars Fødselsdag.

SØNDAGSSKOLEN

Oktober 1945.

NADVERVERS

Vi alle nu kan sjunge
med Hjerte og med Tunge.
Thi Jesus vor Forløser stor
har dækket her sit Nadverbord.

KORLEKTIER

1. Søndag. *For Børn under 10 Aar*

4. Trosartikel. Vi tror, at Evangeliets første Principper og Ordinancer er: 1) Tro paa den Herre Jesus Kristus. 2) Omvendelse. 3) Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse. 4) Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

2. Søndag. *For Børn over 10 Aar*

Samuels Bog. 10. Kap. 1. Vers. Og Samuel tog en Oliekrukke og udgød den over hans Hoved, og kan kyssede ham og sagde: Er det ikke saa, at Herren har salvet dig til Fyrste over sin Arv?

3. Søndag. *Junior Klassen*

Pagtens Bog. 1. Kap. 4. Vers. Og en Advarsels Røst skal lyde til alle Folk ved mine Disciples Mund, som jeg har udvalgt i disse sidste Dage.

4. Søndag. *Senior Klassen*

Mathæus 7. Kap. 11. Vers. Dersom da I som er onde, veed at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal da eders Fader i Himmelen give dem gode Gaver, som beder ham!

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer een Gang maanedl.

Pris: pr. Aargang (12 Numre) Kr. 4,00 — enkelte Numre 40 Øre.

Ansvarshavende Redaktør: *Orson B. West*, Priorvej 12, København F.

»Cicero« Kbhvn. N.